

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. B.**, zastoupený JUDr. Jaromírem Josefem, advokátem, sídlem Velkomoravská 378/1, Hodonín, proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**, sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. MV-126598-5/SR-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2025, č. j. 29 A 129/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kárná komise I. stupně zřízená v Katastrálním úřadu pro Jihomoravský kraj uznala rozhodnutím ze dne 2. 7. 2024, č. j. KÚ-3067/2024-700-01001, žalobce vinným ze spáchání kárných provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Kárná provinění spočívala v trojím jednání: žalobce zveřejnil ve veřejně přístupné skupině na sociální síti Facebook vkladovou listinu obsahující neanonymizované osobní údaje účastníka vkladového řízení, dále prostřednictvím služební elektronické pošty rozeslal návrh na vklad a vkladovou listinu s osobními údaji zaměstnancům Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (dále též „ČÚZK“), kteří s listinami nebyli oprávněni nakládat, a konečně tytéž dokumenty odeslal také na dvě e-mailové adresy osob mimo ČÚZK. Tím zaviněně porušil služební kázeň ve

smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť nedodržel povinnosti vyplývající mu z obecně závazných právních a vnitřních předpisů, zejména z § 77 odst. 1 písm. c) a h) zákona o státní službě; čl. 2.3.1. a čl. 4 Politiky bezpečného chování uživatelů č. j. ČÚZK-12179/2021-24; čl. 10 Směrnice č. 13/2023-R ze dne 31. 10. 2023, č. j. ČÚZK- 31768/2023; čl. 3 odst. 4 písm. f), odst. 5 a 6 Opatření předsedy Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 22. 8. 2019, č. j. ČÚZK-12973/2019. Za kárná provinění bylo žalobci uloženo kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu tří měsíců, tj. o částku 7 443 Kč.

[2] K odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí změnila Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra výrok I prvostupňového rozhodnutí tak, že blíže zpřesnila popis skutků (jejich výše uvedenou podstatu však nezměnila), specifikovala porušené právní a vnitřní předpisy a z výroku II prvostupňového rozhodnutí o kárném provinění vypustila slova „..., tj. o částku 7 443 Kč...“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí odvolacího orgánu žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Neshledal pochybení v postupu kárných komisí ani v právním posouzení věci. K námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že obě kárné komise se dostatečně zabývaly otázkou společenské škodlivosti jednání žalobce. Ačkoli nereagovaly na každé jednotlivé tvrzení žalobce, vystavěly vůči jeho argumentaci vlastní, přezkoumatelné argumentační schéma, jež je možné ve správním soudnictví přezkoumat. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohl navíc zhojit odvolací orgán.

[4] Krajský soud dále dospěl k závěru, že kárná provinění dle zákona o státní službě nenaplní kritéria tzv. Engelova testu, a proto na ně nelze vztáhnout povinnost retroaktivního použití mírnější právní úpravy ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[5] K námitce nezákonného opatření důkazů prostřednictvím monitoringu e-mailové komunikace krajský soud uvedl, že skutky nebyly prokázány výlučně touto komunikací, nýbrž i opakovaným přiznáním žalobce. Současně zdůraznil, že žalobce nemohl mít rozumné očekávání soukromí, neboť e-maily odesílal ze služební adresy, a to i většímu počtu zaměstnanců ČÚZK. S ohledem na zvláštní povahu činnosti ČÚZK, existenci legitimního důvodu, přiměřený rozsah monitoringu a skutečnost, že žalobce byl o možnosti kontroly předem informován vnitřními předpisy, nedošlo k nezákonnému a nepřiměřenému zásahu do jeho práva na soukromí.

[6] K námitce porušení zásady *reformatio in peius* krajský soud uvedl, že odvolací orgán postupoval v souladu se zákonem, neboť změna výroku spočívala pouze v přesnějším a právně správném vyjádření uloženého kárného opatření, nikoli ve zhoršení postavení žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

pokračování

[8] Stěžovatel předně namítá, že kárná komise II. stupně porušila zákaz *reformationis in peius*, neboť svým rozhodnutím fakticky zpřísnila kárné opatření uložené prvostupňovým rozhodnutím. Podle stěžovatele došlo změnou formulace výroku o kárném opatření k navýšení skutečné finanční újmy, která mu byla uložena, a to z částky odpovídající 22 329 Kč na částku 24 699 Kč. Krajský soud se nezabýval faktickým dopadem rozhodnutí do právní sféry stěžovatele. Takový postup považuje stěžovatel za projev soudní libovůle.

[9] Stěžovatel sporuje právní názor, že v případě „důvodného podezření“ lze přistoupit k přímému přístupu k obsahu e-mailové komunikace zaměstnance podle § 316 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a to na základě pouhé interní směrnice zaměstnavatele. Vnitřní předpis zaměstnavatele nemůže nahradit zákonný požadavek přímého informování zaměstnance o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění. Pojem „monitoring“, používaný v interních předpisech, nelze bez dalšího vykládat jako oprávnění k otevření a čtení konkrétních zpráv.

[10] Orgány veřejné moci podle stěžovatele bez dalšího presumovaly existenci „zvláštní povahy činnosti zaměstnavatele“ ve smyslu § 316 odst. 2 zákoníku práce pouze na základě skutečnosti, že zaměstnavatel zpracovává osobní údaje externích osob. Takový výklad považuje za nepřipustně extenzivní a v rozporu s kogentní povahou citovaného ustanovení i s ústavně zaručenou ochranou tajemství dopravovaných zpráv podle čl. 13 Listiny. Ani v případě důvodného podezření ze spáchání trestného činu není obecně možné přistupovat k obsahu e-mailové komunikace bez souhlasu soudu; tím spíše to nepřipadá v úvahu v případě podezření na kárné provinění. Právní řád nerozlišuje míru ochrany korespondence podle toho, zda je e-mail odeslán z adresy poskytované zaměstnavatelem, nebo prostřednictvím veřejného poskytovatele. V důsledku použití nezákonně získaných důkazů postupovaly správní orgány v rozporu s doktrínou tzv. plodů z otráveného stromu, čímž porušily základní princip legality řízení, které má v projednávané věci fakticky trestní povahu.

[11] Závěrem stěžovatel zpochybňuje přezkoumatelnost celého řízení. Uvádí, že ve správním řízení i v řízení před krajským soudem opakovaně poukazoval na nižší společenskou škodlivost posuzovaného deliktu; s těmito argumenty se však žádný z rozhodujících orgánů věcně nevypořádal.

[12] Žalovaný se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí kárné komise I. stupně, rozhodnutí kárné komise II. stupně a své vyjádření ke správní žalobě. Námitky uplatněné v kasační stížnosti považuje za nedůvodné. Správní orgány se dostatečně zabývaly mírou společenské škodlivosti jednání stěžovatele. K námitce údajného porušení zákazu *reformatio in peius* uvádí, že ji stěžovatel uplatnil opožděně. Ve vztahu k uloženému kárnému opatření zdůrazňuje, že procentní snížení platu by mělo mít shodný nebo podobný dopad do platové sféry všech takto sankcionovaných státních zaměstnanců bez ohledu na rozdíly ve výši jejich platů. Nejedná se proto o pevně stanovenou částku, ale o sankci, jejíž skutečná výše je odvozena od výše platu, procentní sazby a doby trvání snížení platu. Pro účely uložení tohoto kárného opatření se vychází z platu naposledy určeného rozhodnutím o platu, který se může lišit od zúčtovaného platu za konkrétní

kalendářní měsíc. Výrok rozhodnutí kárné komise I. stupně, v němž byla uvedena konkrétní částka, proto považuje za vnitřně rozporný.

[13] K námitkám směřujícím proti použití e-mailové komunikace jako důkazu žalovaný konstatuje, že skutky nebyly prokázány pouze předmětnými e-maily, ale i opakovaným přiznáním stěžovatele. Monitoring služebního e-mailu pokládá za přípustný při splnění podmínek předchozího informování zaměstnance, přiměřeného rozsahu a existence legitimního cíle. Poukazuje na zvláštní povahu činnosti Českého úřadu zeměměřického a katastrálního a na existenci legitimních důvodů ke kontrole e-mailové komunikace v návaznosti na zjištěný únik osobních údajů. Výsledky monitoringu nebyly použity k jinému než původnímu účelu, o čemž svědčí i krátkodobost monitoringu. Současně se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel nemohl mít rozumné očekávání soukromí při užívání služebního e-mailu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud před vlastním hodnocením věci poznamenává, že v důsledku přijetí zákona č. 448/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo ke zrušení kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra. S účinností od 1. 1. 2025 přešla pasivní žalobní legitimace ze zrušené kárné komise II. stupně na nejvyššího státního tajemníka, jak správně upozornil již krajský soud.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[18] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Žádnou takovou vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal.

pokračování

[19] Stěžovatel namítá, že se kárné komise dostatečně nevypořádaly s jím předestřenou argumentací stran společenské škodlivosti jeho jednání. Kárné komise však hodnotily úmyslnou povahu spáchaného jednání, razanci zásahu do práv klienta, postavení stěžovatele jako vedoucího zaměstnance i dopad jeho jednání na důvěru v činnost orgánu veřejné moci. Současně přihlédly i k okolnostem polehčujícím, zejména k ojedinelosti stěžovatelova jednání, absenci předchozího postihu a k jeho doznání. Tyto úvahy promítly do závěru o míře závažnosti kárného provinění a do volby konkrétního kárného opatření. V těchto úvahách lze (minimálně implicitně) seznat hodnocení společenské škodlivosti stěžovatelova jednání. Krajský soud se obdobnou námitkou nepřezkoumatelnosti rovněž zabýval a dostatečně vysvětlil, proč považuje správní rozhodnutí za dostatečně odůvodněná. Jak správně konstatoval, skutečnost, že správní orgány nereagovaly samostatně na každou dílčí úvahu, kterou stěžovatel v průběhu řízení předestřel, neznamena, že by se otázkou společenské škodlivosti nezabývaly.

[20] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn, a proto Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasačních námitek.

[21] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že stěžovatel ve svých podáních opakovaně zdůrazňuje trestní povahu jemu udělené sankce, avšak sankce, které je (resp. bylo) možno v kárném řízení státnímu zaměstnanci uložit, se dotýkají pouze podmínek či existence služebního poměru (např. snížení platu, odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru); nejde tedy z povahy věci o sankce trestní, nýbrž disciplinární, jak podrobně vysvětlil již krajský soud (viz body 17 – 18 napadeného rozsudku). Rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15 konstatoval, že „*kárné řízení nelze považovat za řízení trestní v autonomním smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vztahuje se na něj tedy jen civilní větev práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy.*“

[22] Předmětem sporu je především otázka, zda kontrola obsahu služební e-mailové komunikace stěžovatele byla přípustná a zda zajištěné zprávy mohly sloužit jako důkaz v kárném řízení. Stěžovatel namítá porušení práv zaručených čl. 13 Listiny a tvrdí, že nebyly naplněny podmínky pro postup podle § 316 zákoníku práce. Správní orgány podle něj nesprávně dovodily existenci „zvláštní povahy činnosti zaměstnavatele“ a připustily přístup k obsahu jeho služební e-mailové komunikace pouze na základě interní směrnice.

[23] Podle § 316 odst. 1 zákoníku práce *zaměstnanci nesmějí bez souhlasu zaměstnavatele užívat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky ani jeho telekomunikační zařízení. Dodržování zákazu podle věty první je zaměstnavatel oprávněn přiměřeným způsobem kontrolovat.*

[24] Podle § 316 odst. 2 zákoníku práce *zaměstnavatel nesmí bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že podrobuje zaměstnance otevřenému nebo skrytému sledování, odposlechu a záznamu jeho telefonických hovorů, kontrole elektronické pošty nebo kontrole listovních zásilek adresovaných zaměstnanci.*

[25] Podle § 316 odst. 3 zákoníku práce *jestliže je u zaměstnavatele dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, který odůvodňuje zavedení kontrolních*

mechanismů podle odstavce 2, je zaměstnavatel povinen přímo informovat zaměstnance o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění.

[26] Citovaná právní úprava odráží nezbytnost zachování práva zaměstnanců na soukromí, včetně práva na ochranu důvěrnosti přepravovaných zpráv a písemností. Jak konstatoval Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 25. 6. 1997, věc *Halford proti Spojenému království*, stížnost č. 20605/92, veškeré formy komunikace, tedy telefonní hovory, e-maily, návštěvy webových stránek atd., učiněné z obchodních prostor mohou spadat pod pojmy „soukromý život“ a „korespondence“ přičemž prováděná kontrola nesmí nepřiměřeným způsobem zasahovat do práva zaměstnanců na soukromí. Tajemství dopravovaných zpráv se tedy vztahuje i na pracovní prostředí (srov. především rozsudek velkého senátu ze dne 5. 9. 2017, věc *Bărbulescu proti Rumunsku*, stížnost č. 61496/08, body 71 až 74). Zásah do práva na soukromí a ochranu listovního tajemství v pracovním prostředí proto musí respektovat čl. 13 Listiny, podle něhož *nikdo nesmí porušit listovní tajemství ani tajemství jiných písemností a záznamů, ať již uchovávaných v soukromí, nebo zasílaných poštou anebo jiným způsobem, s výjimkou případů a způsobem, které stanoví zákon. Stejně se zaručuje tajemství zpráv podávaných telefonem, telegrafem nebo jiným podobným zařízením.*

[27] V pracovním právu je ochrana listovního tajemství (a soukromí obecně) limitována oprávněnými zájmy zaměstnavatele vyjádřenými v § 316 zákoníku práce. Toto ustanovení podmiňuje přípustnost kontroly mj. elektronické pošty zaměstnance existencí závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele a vyžaduje, aby kontrola byla prováděna přiměřeným způsobem a za splnění informační povinnosti vůči zaměstnanci. Tato úprava respektuje požadavky Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které Evropský soud pro lidská práva shrnul v již citovaném rozsudku *Bărbulescu proti Rumunsku* a na které důvodně odkázal krajský soud v napadeném rozsudku (viz bod 25). Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti opakuje, že klíčovými kritérii pro poměření zásahu do soukromí zaměstnance a oprávněných zájmů zaměstnavatele jsou: upozornění na možnost kontroly, rozsah monitorování, existence legitimních důvodů pro sledování komunikace, vyloučení mírnějších opatření, legitimní použití výsledků a existence záruk proti zneužití. V projednávaném případě byly tyto požadavky ospravedlňující zásah do stěžovatelových práv naplněny.

[28] Existence legitimních důvodů pro zásah do soukromí a přiměřenost zásahu v první řadě odpovídají požadavku zákoníku práce na zvláštní povahu činnosti zaměstnavatele. Tento pojem zákoník práce nedefinuje, lze jím však rozumět pracovní prostředí vykazující specifická rizika, typicky spojená s ochranou majetkových hodnot (např. práce s vysokými finančními částkami), ochranou obchodního tajemství či technologických postupů (např. unikátní receptury), s rizikem ohrožení života a zdraví (např. nakládání s vysoce nebezpečnými chemikáliemi) či jinými chráněnými zájmy. Nejvyšší správní soud se v projednávané věci ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že zvláštní povaha činnosti Českého úřadu zeměměřického a katastrálního vyplývá z jeho postavení jako správce dat o nemovitém vlastnictví v České republice, které mu vlastníci nemovitostí svěřují povinně a s důvěrou v jejich ochranu. Oplátkou požadují striktní ochranu jimi poskytovaných informací. Tomu odpovídá povinnost státního zaměstnance zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděl při výkonu služby a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám [§ 77 odst. 1 písm. g) zákona o státní službě], a zákaz zneužití informací nabytých v souvislosti s výkonem služby [§ 77 odst. 1 písm. h) zákona o státní

pokračování

službě]. Ačkoliv lze přisvědčit stěžovateli, že status orgánu veřejné moci sám o sobě nepředstavuje „bianko šek“ k plošnému narušování soukromí zaměstnanců, v nyní projednávané věci závažný důvod k provedení kontroly vyvstal v důsledku konkrétního jednání stěžovatele. Jak přílehavě upozornil krajský soud, Český úřad zeměměřický a katastrální měl legitimní důvody ospravedlňující monitorování a zjišťování obsahu stěžovatelových zpráv především na základě zjištěného úniku osobních údajů účastníka vkladového řízení na sociální síť Facebook, jehož původcem byl dle všeho stěžovatel (sám tuto skutečnost nespornuje), a také z hlediska preventivní ochrany práv účastníků vkladových řízení před nesprávným nakládáním s jejich osobními údaji. Toto důvodné podezření ve spojení se specifickým charakterem činnosti úřadu legitimizovalo nahlédnutí do e-mailové schránky stěžovatele ve smyslu § 316 odst. 2 zákoníku práce.

[29] Nejvyšší správní soud nepopírá, že zásah do soukromí zaměstnance musí být proveden „přiměřeným způsobem“. Zákoník práce blíže nestanoví, co se oním „přiměřeným způsobem“ kontroly rozumí, jedná se tedy o právní normu s relativně abstraktní hypotézou, kterou v posledku v každém jednotlivém případě vymezí soud. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1771/2011, soud při hodnocení „přiměřenosti způsobu kontroly“ přihlédne zejména k tomu, zda šlo o kontrolu průběžnou či následnou, k její délce, rozsahu, k tomu, zda vůbec a do jaké míry omezovala zaměstnance v jeho činnosti či zda vůbec a do jaké míry zasahovala také do práva na soukromí zaměstnance. Krajský soud přiměřenost zásahu do stěžovatelových práv posoudil a zcela správně konstatoval, že kárné komise uvedeným požadavkům dostály.

[30] V prvé řadě nelze přehlédnout, že k zahájení kontroly došlo až poté, co bylo zjištěno zveřejnění listin obsahujících osobní údaje účastníka vkladového řízení na veřejně přístupné facebookové skupině. Existovalo tedy konkrétní a odůvodněné podezření z porušení povinností při nakládání s osobními údaji, což v kontextu zvláštní povahy činnosti úřadu založilo legitimní důvod pro *ad hoc* kontrolu stěžovatelovy služební pošty. Kontrola navíc byla nejenom věcně, ale i časově (nejvýše mezi 2. 1. 2024 a 4. 1. 2024) úzce vymezena a směřovala pouze ke zjištění rozsahu úniku osobních údajů. Cílem monitoringu nebyla lustrace stěžovatelovy osobní korespondence, která nijak nesouvisela s předmětem možného porušení předpisů, jak přílehavě konstatoval již krajský soud. Nejvyšší správní soud proto nemá důvod přehodnocovat krajským soudem vyslovený závěr, že k provedení kontroly (monitoringu) došlo v přiměřeném časovém i věcném rozsahu.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se závěrem krajského soudu, že zjištění, zda došlo k úniku dat formou elektronické pošty, nebylo v daném případě možné provést méně invazivní formou než právě kontrolou obsahu odeslaných zpráv k tomu určenou osobou. Lze zopakovat, že po zjištění úniku osobních údajů vzniklo důvodné podezření, že inkriminované osobní údaje nahrál (pod pseudonymem) dne 2. 1. 2024 na veřejně přístupnou skupinu na sociální síti Facebook stěžovatel, který je také bezdůvodně rozeslal dalším osobám v rámci ČÚZK. Jiným způsobem nebylo možno relevantně ověřit, zda i v dalších případech nenakládal neoprávněným způsobem s osobními údaji obsaženými v podáních učiněných v rámci Českého úřadu zeměměřického a katastrálního. Takto získané důkazy mohly jako jediné vést k přijetí opatření vedoucích k zamezení takového jednání a vyvození sankce. Uvedené platí obzvláště ve vztahu k následně prokázanému podezření, zda

stěžovatel z pracovního e-mailu nerozeslal podání obsahující osobní údaje také na soukromé e-mailové adresy.

[32] Stěžovateli lze přisvědčit, že zaměstnavatel je povinen zaměstnance přímo informovat o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění (§ 316 odst. 3 zákoníku práce). Ke splnění informační povinnosti však není předepsána žádná konkrétní forma, lze ji tudíž splnit jakoukoli vhodnou formou (ústní, písemnou, elektronickou poštou či vnitřním předpisem). Ze správního spisu vyplývá, že v čl. 26 odst. 3 Směrnice č. 13/2023-R ze dne 31. 10. 2023, č. j. ČÚZK- 31768/2023, si Český úřad zeměměřický a katastrální vyhrazuje právo protokolovat, monitorovat či zachytávat elektronickou poštu nebo jinou formu elektronického přenosu dat z počítačové sítě Českého úřadu zeměměřického a katastrálního. Stěžovateli bylo rovněž známo, že podle čl. 35 odst. 1 uvedené směrnice a čl. 4 Politiky bezpečného chování uživatelů ze dne 1. 9. 2021, č. j. ČÚZK-12179/2021-24, je elektronická pošta určena pouze k plnění pracovních povinností a v souvislosti s nimi a že e-maily jsou majetkem ČÚZK. Při každém přihlášení na pracovní PC nadto musel stěžovatel potvrdit, že bere na vědomí zákaz užívání techniky pro osobní potřebu i skutečnost, že činnost na počítači je monitorována. Krajský soud proto správně shledal, že stěžovatel byl o možnosti kontroly elektronické pošty dopředu informován vnitřním předpisem.

[33] S ohledem na výše uvedené nelze dovodit, že by zásah do soukromí stěžovatele, spočívající v monitoringu e-mailů odeslaných žalobcem ze služební emailové adresy X v úzkém časovém rozpětí, překročil meze stanovené čl. 13 Listiny a § 316 zákoníku práce. Nejvyšší správní soud proto sdílí závěr krajského soudu, že použití sporných e-mailů jako důkazu nebylo nezákonné. Ačkoliv nepopírá, že došlo k zásahu do soukromí a listovního tajemství stěžovatele, v tomto případě byl zásah zaměstnavatele do základních práv oprávněný a ospravedlnitelný. Stěžovatelovo jednání, z něhož byl podezřelý, bylo způsobilé narušit zájem služebního úřadu a bylo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Bylo také v rozporu se služebním slibem, dle něhož státní zaměstnanec má své povinnosti vykonávat řádně, nestranně, svědomitě, odborně a v zájmu České republiky a chovat se a jednat tak, aby nebyla ohrožena důvěra ve státní službu. Zjištěné skutečnosti zavdaly závažné podezření na porušení pracovních předpisů ze strany stěžovatele a odůvodnily monitoring stěžovatelovy služební e-mailové schránky.

[34] Stěžovatel dále namítá, že kárná komise II. stupně porušila zákaz *reformationis in peius*, vypustila-li z výroku prvostupňového rozhodnutí částku vyjadřující konkrétní finanční dopad snížení platu, neboť tím fakticky zpřísnila uložené kárné opatření.

[35] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že tato námitka byla v řízení před krajským soudem uplatněna po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Napadené rozhodnutí kárné komise II. stupně bylo stěžovateli doručeno dne 2. 11. 2024, lhůta pro podání žaloby uplynula dne 2. 1. 2025 (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 s. ř. s.), avšak stěžovatel obdobnou žalobní námitku uplatnil až dne 27. 3. 2025. V řízení před správními soudy přitom platí koncentrace žalobních bodů; nové žalobní námitky nelze po uplynutí zákonné lhůty uplatňovat. Krajský soud tedy k této opožděné námitce nemusel vůbec přihlížet a věcně se jí zabývat a z podstaty věci nemohl v této části zatížit napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Stejně tak Nejvyšší správní soud považuje tuto kasační námitku za nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

pokračování

[36] Nejvyšší správní soud proto pouze nad rámec uvádí, že kárné opatření snížení platu je koncipováno jako procentní snížení platu po určitou dobu. Jeho faktický finanční dopad se tak odvíjí od aplikace stanovené procentní sazby na plat ve smyslu § 176 písm. f) zákona o státní službě. Zákonný pojem platu pro účely uložení kárného opatření představuje součet platového tarifu a příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposled určeny. Tyto složky platu se však mohou v čase měnit. Zahrnutí fixní peněžní částky do výroku prvostupňového rozhodnutí bylo proto jednak nadbytečné, a zároveň nelogické, neboť předjímá dopad sankce bez ohledu na případné změny zúčtovaného platu. Ostatně i v kárném řízení se soudci kárné senáty Nejvyššího správního soudu vždy stanovily pouze procentní sazbu a dobu trvání sankce (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 17. 4. 2024, č. j. 11 Kss 5/2023-156 nebo ze dne 13. 9. 2022, č. j. 16 Kss 6/2021-12). Kárná komise II. stupně tedy nepochybně, pokud tuto vnitřní rozpornost výroku prvostupňového rozhodnutí napravila. Ačkoliv primární funkcí odvolacího řízení není nahrazení postupu správního orgánu prvního stupně, odvolací správní orgán může zhojit určité vady řízení před prvostupňovým správním orgánem, případně napravit drobné vady vydaného rozhodnutí, například upřesnit výrok tak, aby odpovídal zákonným požadavkům. V daném případě postupoval odvolací správní orgán v souladu se zákonem a nedošlo k porušení zákazu reformace *in peius* podle § 168 odst. 5 zákona o státní službě.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[38] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu